

[Melchior]

rigsministeren sagde om Mellemøsten. Det er vel ikke for meget påstået, at det vigtigste, der er sket af ændringer på globussen, siden vi sidst holdt udenrigspolitisk debat her i tinget, netop er sket i og omkring Mellemøsten. Med den vægt, som udenrigsministeren i indledningen til det lille afsnit siger at der bør lægges på dette område, havde man måske kunnet vente en mere dybtgående behandling af det, men jeg har da bemærket, at udenrigsministeren advarer imod, at man erklærer sig for stærkt i dette spørgsmål, og det er altså også det, han undlader at gøre ved at være temmelig kortfattet.

Hvad angår den forventede aftale mellem Egypten og Israel, har jeg hæftet mig ved, at udenrigsministeren, om jeg så må sige, allerede har indkalkuleret denne. Han har indbygget den i sin tale og omtaler den på den måde, at han siger, at man gerne vil se fredsiniciativet fortsat også ud over indgåelsen af en israelsk-ægyptisk fredsaftale. Det er den halve sætning om denne fredsaftale, og det er da glædeligt, at udenrigsministeren, som jeg for øvrigt også selv er det, er optimist med hensyn til, at denne aftale virkelig kommer i hus og kommer det snart.

Så går den korte erklæring ellers på en omfattende fredsordning i Mellemøsten – comprehensive peace – og det er da så sandt, som det er sagt. Det kan vi også bakke op bag. Når man imidlertid også hørte efter betydelsen af talen, lagde man mærke til, at udenrigsministeren sagde, at vi forsøger at give afspændingen et konkret og realistisk indhold og altså ikke lader os nøje med hensigtserklæringer. Hertil vil jeg da godt sige den bemærkning, at det er vel lige bredt og enkelt nok og netop i en hensigtserklæring at sige, at vi ønsker os en omfattende fred. Hvornår har vi ikke gjort det? Jeg var lige ved at sige: hvem gør ikke det hvor som helst og når som helst og altså gældende et hvilket som helst område af jordkloden? Jeg kunne derfor have tænkt mig, at udenrigsministeren endnu klarere ville have bakket op bag og givet uforbeholden støtte til den dialog og meget konkrete forhandling, der i øjeblikket foregår mellem Egypten og Israel med absolut velvillig tavshed fra andre stater i området.

Nu er jeg jo vidende om, at udenrigsministeren i år i sin tale i FN på Danmarks vegne har markeret en sådan opbakning. Men

jeg har også hørt, om end ikke læst i pressen, fra en meget pålidelig kilde, som jeg ikke behøver at angive, at udenrigsministeren har udtalt sig anerkendende om den omstændighed, at præsident Sadat og premierminister Begin har fået meddelelse om, at de vil få tildelt Nobels fredspris. Jeg vil gerne konstatere her, hvad jeg heller ikke har set i pressen, at Europa-Parlamentets præsident, Colombo, da han var i København lige i de dage, afsendte lykønskningstelegrammer til de to herrer, og da vi jo altså er medlemmer af denne forsamling, er det tillige indirekte sket på vore vegne. Jeg synes, at det er meget vigtigt at fastslå, at situationen i Mellemøsten ændrede sig i november måned i fjor, at denne ændring har været holdbar, og at den er en kendsgerning af mest løfterige art for nationerne i området, men også langt ud over verden og herunder også for os.

Hvor dansk udenrigspolitik tidligere med betydelig rimelighed og ret har måttet balancere mellem på den ene side Israel og på den anden side de arabiske stater – uanset at disse traditionelt altid har været og fortsat vil være uenige indbyrdes, så ændredes dette forhold totalt i fjor november. Nu drejer det sig ikke mere om denne balance, men om en stillingtagen mellem fredsstaterne på den ene side og afviserstaterne på den anden side. Det er CDs opfattelse, at både sikkerhedsmæssigt, forsyningsmæssigt og fredsmæssigt er den danske politik bedst tjent med at bakke klart og utvetydigt op bag fredsstaterne for dermed også at give et fingerpeg til afviserstaterne om, at Danmark, helst også Norden og Europa, er på den linje som en inspiration til afviserstaterne om at lægge sig på samme linje.

Jeg tror ikke, man kan være neutral og balanceret i en situation, hvor der er en klar fredslinje og en klar afviserlinje af fredsfor søgene fra andre stater. Her tror jeg der må tages parti, ikke kun af ideelle, men som sagt altså også af sikkerhedsmæssige og forsyningsmæssige grunde.

Jeg vil godt sige et enkelt ord om kong Husseins position i dette spil. Mange siger, og det er forståeligt, at han indtager en nøgleposition, at det er meget vigtigt at få kong Hussein bragt ind i det kommende nye forhandlingsforløb. Det ville være dejligt, hvis det kunne gå sådan, men jeg, der plejer at være optimist, må sige, at jeg anser det for